

Y entre riayes y crits
Entre espires y esclatits
De la llenya ben encesa,
S'alçen al aire los dits
O s'acalen ab prestesa.

El padri, ab un cop d'ullada
Sol apagar la remor,
Com el bruyt de l'aucellada
S'apaga ab l'escopetada
Que despara el cassador.

A ran d'el foch ningù hi manca:
Tot-hom en conversa franca
S'esplica axi com pertany
Parlan del blat de la tanca,
De la cullita d'antany.

Parlen de guerres llunyenes
Del axut o la saó...
¡Volen volen les milanes!
¡Volen volen les campanes!
Se sent baxet al recó.

Qui jugar també solia,
Ja no juga avuy en dia,
El seu bon tems es passat:
Dels aucells en companyia
Sos anys més bells han volat.

Ja no escolta les raons
De si volen els fibrions
O'l fum de les xemeneyes...
Sap que volen les idees,
Sap que volen les cançons.

Sap que'ls corets tenen ales
Que poden volar ben lluny
Lluint del amor les gales,
Com papallons y cigales
Qu'esmalta lo sol de Juny.

Y encare, a cada moment,
Vibra'l cor de sentiment
Ab los jochs de l'altre dia...
Anyorada melodia
Que's renova eternament.

MARÍA ANTONIA SALVA

LAUREA DALMAU

LA VEHINA

ACCIÓ DRAMÀTICA.

(Continuació.)

MATEU

Vols dir?

MARÍA

Aixís m'ho vaig pensar.

MATEU

¡Qui sab, qui sab! (Pausa) ¡Sabs, Marfa, que tant de bo que fos aixís?

MARÍA

Es clar que si.

MATEU

Allavors podríam proposarli que's casés.... Però, ca! que tornarán amichs altra vegada....

MARÍA

¡Qui sab! perqué si ell estava d'aquesta manera per ella, senyal qu'havían renyat de debó.

MATEU

No ho sé! no ho sé! Sería massa sort per nosaltres! nosaltres qu'estém acosumats á que tot ens surti malament...

MARÍA

Podríam proposarli, si de cas, que la deixés. Aixís, si ahir varen renyir, sería més prompte de la nostra part.

MATEU

Tens rahó; però...

MARÍA

Es que encara may hem tingut valor per dirli.